č. j. 6 Azs 110/2004 - 75

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: M. M.**, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 59 Az 366/2003 – 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, č. j. 59 Az 366/2003 – 33 ze dne 11. 3. 2004, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí č. j. OAM - 1236/VL - 11 - P05 - 2000 ze dne 10. 4. 2003, jímž nebyl žalobci udělen azyl.

Stěžovatel uplatňuje kasační důvod podávaný z § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a namítá nezákonnost napadeného rozsudku pro nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Závěr soudu se dle stěžovatele míjí s podmínkami vyplývajícími z § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), protože žalobcem vypovězený příběh o ohrožení jeho života několika místními přívrženci náboženské teroristické skupiny Vachchabistů pro jeho neochotu ke spolupráci s nimi nelze podle názoru stěžovatele hodnotit jako politické

pronásledování. Z podkladů rozhodnutí stěžovatele pak jednoznačně vyplývá, že dagestánské orgány problém vachchabismu a terorismu řeší a žalobce měl možnost u nich hledat ochranu, což neučinil. Stěžovatel dále poukazuje na míru žalobcovy věrohodnosti – konkrétně upozorňuje na skutečnost, že žalobce neprokázal ve správním řízení svoji totožnost a státní příslušnost, ačkoli do České republiky přicestoval dle svého vyjádření s cestovním dokladem a vízem, a na skutečnost, že o azyl zde požádal až po uplynutí dlouhé doby od svého příchodu na toto území. Krajský soud, který ve věci rozhodoval, měl dle stěžovatele žalobu zamítnout. Stěžovatel proto navrhuje, aby rozhodnutí tohoto krajského soudu bylo zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření navrhuje zamítnutí kasační stížnosti, neboť má za to, že chování Vachchabistů vůči němu a jeho rodině splňuje podmínky podávané z § 12 zákona o azylu i z § 91 téhož zákona. Důvodem žalobcova odchodu ze země původu byly výhrůžky Vachchabistů a odmítl-li žalobce s nimi spolupracovat, výhrůžky zesílily a po žalobci bylo i vystřeleno. Žalobce se obává návratu do vlasti, bojí se o život svůj, své manželky a svých dětí. Na příslušné úřady v zemi svého původu se žalobce neobrátil proto, že tato možnost neexistuje, problémy s teroristy se neřeší a situace se k normálu nevrací. Podklady, z nichž stěžovatel ve správním řízení vycházel, byly zpracovány v roce 2001, z ostatních zdrojů však vyplývá, že k teroristickým aktivitám dochází i nadále. Žalobce Nejvyššímu správnímu soudu předkládá kopie novinových zpráv, které mají tuto skutečnost doložit. Pokud jde o žalobcovu věrohodnost, tu žalobce poukazuje na fakt, že měl obavy, byl nesoustředěný a zmatený, což bylo důsledkem situace, ve které se jeho rodina nacházela. Navíc žalobce svoji totožnost prokázal a je tak bezpředmětné se touto otázkou dále zabývat.

Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zejména zjistil, že žalobce požádal o azyl dne 17. 9. 2000, po dvou měsících od doby přicestování do České republiky. V průběhu správního řízení poukazoval na své problémy s Vachchabisty, na jejich propojení s orgány státní správy v zemi jeho původu a na obavy ze svého návratu. Stěžovatel žalobci rozhodnutím ze dne 10. 4. 2003 azyl neudělil, neboť dospěl k závěru, že žalobcem popisované jednání nebylo vedeno snahou diskriminovat jej z důvodu jeho rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, ale snahou donutit jej ke spolupráci. Žalobcem popisované jednání nelze přičítat ani státním orgánům v zemi žalobcova původu, žalobce se o jejich pomoc ani nepokusil. Kromě toho ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí vyplývá, že politická a bezpečnostní situace se ve srovnání s rokem 1999 vrací k normálu. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že žalobce napadl rozhodnutí stěžovatele žalobou, o níž krajský soud rozhodl dne 11. 3. 2004 tak, že rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Své rozhodnutí přitom opřel o skutečnost, že zpráva Ministerstva zahraničních věcí, jež byla v řízení klíčovým důkazem, je velmi stručná a hodnocení, ke kterým stěžovatel dospěl, z ní neplynou. Kromě toho neobsahuje podrobnější hodnocení vachchabismu, zejména s ohledem na jeho podporu ze strany ostatních hnutí, lze-li o takové podpoře hovořit. Jedná se přitom o důkaz, který byl stěžovatelem správně považován za jeden ze stěžejních, a je tak nezbytné, aby si stěžovatel obstaral v tomto směru podstatně podrobnější důkazy s větší vypovídací hodnotou, kde závěry budou také konkrétně zdůvodněny. Uvedená zpráva je totiž v rozporu se sděleními z Infobanky ČTK ze dne 20. 5. 2002. Stěžovatel se dále nezabýval tvrzením žalobce, že Vachchabisté jsou propojeni s lidmi ve státní správě, a tedy jaká je reálná míra žalobcova ohrožení, a je tedy třeba, aby stěžovatel v tomto směru doplnil dokazování. Rozsudek krajského soudu byl stěžovateli doručen dne 15. 3. 2004 a ten jej dne 29. 3. 2004 napadl kasační stížností.

Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) z kasačního důvodu podávaného z § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a sice osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost je tak přípustná.

Nejvyšší správní soud tedy za této situace kasační stížností napadený rozsudek v rozsahu uplatněného kasačního důvodu podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nesprávným posouzením právní otázky je omyl soudu při aplikaci právní normy na zjištěný skutkový stav, přitom o mylnou aplikaci právní normy by šlo tehdy, pokud by soud na zjištěný skutkový stav použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo jinou právní normu (jiné konkrétní pravidlo) jinak správně použitého právního předpisu, než kterou měl za daného skutkového stavu správně použít, anebo pokud by aplikoval správný právní předpis (správnou právní normu), ale dopustil by se nesprávnosti při výkladu. Pokud tedy krajský soud v mezích řádně uplatněného žalobního bodu zkoumal splnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a pro konstataci překážky vycestování podle § 91 téhož zákona, a pokud se zabýval závěry stěžovatele, jež ve správním řízení učinil, ve vztahu k podkladům, které byly ve správním řízení shromážděny, a ve vztahu k žalobcovým tvrzením, jimiž žádost o azyl odůvodňoval, použil správný právní předpis a správnou právní normu, přitom nesprávnosti se nedopustil ani při jejich výkladu. Jedině takovým postupem totiž krajský soud mohl dostát své povinnosti řádného soudního přezkumu, jak předvídá § 75 s. ř. s. Pokud žalobce ve správním řízení konstantně namítal své problémy se skupinou osob – přívrženců vachchabistického hnutí, pak se nelze než ztotožnit se závěrem krajského soudu, že nejprve je zapotřebí ve správním řízení shromáždit podklady, z nichž by dostatečným způsobem vyplynulo hodnocení tohoto hnutí. Má-li být totiž hodnocen jeho samotný charakter a následně pak jeho projevy z pohledu podmínek podávaných z § 12 zákona o azylu či § 91 téhož zákona, a zejména pak z toho pohledu, zda jde o projev přímého politického pronásledování či zda podmínka takového pronásledování ze strany státu může být nepřímo splněna již pouhou nečinností příslušných orgánů v zemi stěžovatelova původu, nelze k takovému hodnocení přistoupit bez shromáždění podkladů o vachchabismu jako fenoménu. V tomto směru jsou stěžovatelem shromážděné podklady skutečně kusé. Tvrdil-li pak žalobce ve správním řízení, že nemá faktickou možnost bez jisté újmy obrátit se o pomoc na příslušné orgány v zemi svého původu, nelze stěžovatelem rezignovat na doplnění dokazování i v tomto směru, a to právě v tom rozsahu a ve vztahu k tomu období, jak naznačil krajský soud. Tvrzení žalobce o vysoké míře propojení příslušných orgánů v zemi jeho původu s organizovaným zločinem a z toho dovozovaná nemožnost obrátit se na tyto orgány o pomoc, pokud by se ve správním řízení skutečně prokázalo, by mohlo mít na posouzení splnění podmínek podle § 12 zákona o azylu i podle § 91 téhož zákona podstatný vliv. Namítá-li tedy nyní stěžovatel, že žalobce měl možnost hledat ochranu u dagestánských orgánů, pak tento závěr z provedeného dokazování nevyplývá. Stejně tak nelze přisvědčit ani stěžovatelově tvrzení obsaženému v kasační stížnosti, podle něhož „ze zprávy MZV jednoznačně vyplývá, že dagestánské orgány problém ... řeší ...“. Tato zpráva sice obsahuje v zásadě shodně formulovanou větu, avšak s přihlédnutím k informacím vyplývajícím z pozdějších podkladů, které krajský soud zmiňuje (sdělení ČTK ze dne 20. 5. 2002), a k tomu, že tato tvrzená skutečnost není ve zprávě nijak dále konkretizována, jednoznačnosti takového závěru nic nenasvědčuje. Na nedostatcích důvodů rozhodnutí, jak krajský soud uzavřel, pak konečně nemůže ničeho změnit ani míra žalobcovy věrohodnosti; s ní se měl ve vztahu ke zjištěným podkladům rozhodnutí vypořádat

ve správním řízení ostatně sám stěžovatel, což bude muset nyní učinit po doplnění dokazování ve směru, jak určil krajský soud.

Nejvyšší správní soud tedy na základě posouzení stěžovatelovy námitky uzavírá, že v posouzení právních otázek Krajským soudem v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, neshledal nesprávnost, jež by mohla přivodit nezákonnost jeho rozhodnutí. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalobci. Protože však žalobce žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu v průběhu řízení o kasační stížnosti v souvislosti s jejím projednáním vznikly, ze soudního spisu nezjistil, rozhodl tak, že byť měl žalobce ve věci úspěch, náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti se mu nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. listopadu 2004

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu